

§ 40 foreslaar Kommissionen en Tilspøielse, der gaar ud paa at optage den nugældende Bestemmelse om, at der aarlig skal finde mindst 2 Forfremmelser Sted til Premierlieutenant, idet man gaar ud fra, at denne Bestemmelse har den Fordel at regulere Opdyrkningen i Sekondlieutenantsklassen, og da den tillige betragtes som et Led i de Bestemmelser om Forfremmelse, som Kommissionens Flertal foreslaar bibeholdt.

§ 41 har hos enkelte af Kommissionens Medlemmer fremkaldt nogen Tvivl om, hvorvidt man burde gaa saa langt som Udkaftet i Nedkættelsen af Fart for de Officerer, der have faaet en særlig Uddannelse og derefter have været knyttede til særlige Tjenester, idet der er gjort gjældende, at denne Nedkættelse i Forbindelse med Beregningen af Tjenestetiden i Krigstid kunde føre til, at 1 Aars Fart i Krigstid vilde være nok til at fyldestgøre Fordringerne til Fart for Forfremmelse til Kapitain. Kommissionen indskrænker sig imidlertid til at henlede Opmærksomheden paa dette Spørgsmaal, uden at stille bestemte Ændringsforslag. Ligeledes har der været Tale, om Udtrykket „en tilsvarende Uddannelse“ i Paragrafens 3die Stykke, 3die Linie, kunde forstaas saaledes, at Officerer, der have søgt eksempelvis særlig Uddannelse i Navigation, kunne komme med ind under Bestemmelsen, da man i modsat Fald kunde ønske Bestemmelsen noget anderledes formuleret, uden at den paa den anden Side gav en Frihed, der kunde medføre, at der stilledes uberettigede Fordringer til Ministeriet.

Under § 42 har et Medlem udtalt sig for Æstteligheden af, at Forfremmelsen til Kommandør ikke skete ubelukkende ved Valg. Man foreslaar imidlertid ingen Forandring, da man erkjender, at der igjennem den i en Karraffe udviklede Tradition tillægges Ancienniteten stor Betydning.

§ 43 foreslaas ubeladt som overflødig efter de tidligere foretagne Ændringer.

§ 44 er der som tidligere, efter Indstilling af Direktøren ved Orlogsværftet, foreslaaet Ændringer.

§ 46 foreslaas Aldersgrænsen, der giver Massinvaasens Mestere og Underofficerer Ret til at søge Afsted med Pension, atter sat til 55 Aar, da der i den lavere Aldersgrænse vil ligge en stærk Fristelse for Bedkommende til at søge privat Livsførelse.

Paragrafens 2det Afsnit, der omhandler det indgribende Spørgsmaal om Aldersgrænsen, har været Gjenstand for nogle Drøftelser, og Kommissionens overveiende Flertal har ikke kunnet slutte sig til Udkaftets Bestemmelser. Saafremt Ret til at søge og give Afsted inden højeste Aldersgrænse ikke benyttes henholdsvis af Officererne og Ministeriet, ville Udkaftets Bestemmelser føre til, at Aldersgrænsen faktisk forsøges saameget, at dens Formaal — at bevare en vis Livskraft i de forskjellige Klasser — forfeiles, medens paa den anden Side Retten til at afstedige i en tidligere Alder vil kunne benyttes forskjelligt under værlende Vestyrelser og derved vil kunne fremkalde pludselige større Afstedigelser, som kunne virke forstyrrende ind paa den gode Mand i Korpsen. Det vil desuden ikke kunne negtes, at denne Mulighed for at kunne blive afstediget, inden den faktiske Aldersgrænse er naaet, let vil kunne fremkalde en Usikkerhed i de paagældende Officerers Stilling, der virker skadeligt ind paa dem og Tjenesten. Dertil kommer, at man ikke kan billige det Princip, ifølge hvilket en ældre veltjent Officer, hvis Dygtighed er bleven konstateret derved, at han er fremmet til sin Stilling ifølge Forslag fra Forfremmelsesraadet, skal kunne fjernes fra denne Stilling for at give Plads for en anden Officer, som man vil søge at bevare. Kommissionens ovennævnte Flertal maa derfor foretrække de nugældende Bestemmelser; men da den ikke er blind for Ulemperne ved den Frist, der gives mellem Standsning i Forfremmelse og Afgang fra Korpsen, navnlig da denne Frist er en Hindring for den hurtige Forfremmelse, foreslaas det at sætte de Officerer, der have naaet Aldersgrænsen for Forfremmelse, udenfor Nummer med Ætralsønning.

Et af Flertallets Medlemmer vilde have foretrukket kun at fastsætte en enkelt Aldersgrænse for Standsning af Forfremmelse og Afgang og antager, at denne Aldersgrænse vilde passe bedre med de faktiske Forhold, naar den nuværende Aldersgrænse for Forfremmelse 32 og 42 Aar bibeholdes for Lieutenantsklasserne, hvorimod den nævnte enkelte Aldersgrænse sættes op til 54 Aar for Kapitainer, medens 65 Aar for Kommandører bibeholdes. Dette Medlem gaar nemlig ud fra, at Aldersgrænsen hellere maa gjøres gjældende paa Overgangstadiet fra Lieutenant til Kapitain, hvilket imidlertid ikke kan ske med de nugældende Aldersgrænser.

Medens dette Medlem dog har sluttet sig til Flertallet, har et andet Medlem foretrukket Bestemmelserne i Udkaftet, idet han dog subsidiært slutter sig til Flertallet i Forslaget om, at de Officerer, der naae Forfremmelsesgrænsen, sættes paa Ætralsønning udenfor Nummer.